

Någon gård med namnet Burg (Burge) finns ej i Sproge sn, men väl i grannsocknarna Eksta och Hablingbo. Troligen är det en av dessa som avses.

»Bedjen Pater noster»: Liknande maningar till dem som läsa inskriften förekomma på flera andra gravhällar; se G 35.

68. Sproge kyrka.

Pl. 27, 29.

Litteratur: L 1774, S 143. N. J. Ekdahl, Resa på Gotland 1826 (ATA), s. 5 (den där nämnda teckningen, som även åberopas L 1774, synes vara förkommen).

Gravhäll med runinskrift. Den står numera lutad mot östra väggen av kyrkboden, längst mot N av de fyra runhällarna (G 65–68).

Tidigare har hällen legat på en gravplats på kyrkogården. Den är omtalad av N. J. Ekdahl i hans reseberättelse 1826. Den har även granskats av Carl Säve år 1844.

Kalksten, med trapetsoid form. Längd 1,76 m, bredd upptill 1,06 m, nedtill 0,96 m. Mitt på hällen är ett rikt ornerat kors. Nedtill äro båda hörnen avslagna. Upptill på h. sidan är ett stycke borta, med en del av inskriften. Även i övrigt är ytan skadad och gropig. Ett inskriftsband löper innanför kanten av hällens fyra sidor. Inskriften upptager endast en del av huvudändans samt hela högra sidans band. I återstoden av bandet har icke funnits ristning.

Inskrift (med det inom [] supplerat efter S 143):

airikr : lit [giara stan : yfir : sina :] - - tur : napi : gup : sial : - l - ...

5 10 15 20 25 30 35 40 45

»Airik lät göra stenen över sin dotter. Gud vare [hennes] själ nådig ...»

Till läsningen: 1–9 **airikr : lit** är tydligt. Därefter är ett stort stycke bortslaget. Inga bistavar synliga i r. 27–28. R. 29 synes vara ett dubbelsidigt t.

Ekdahl (L 1774): 32–45 [tiþig] : sin ... — C. Säve: 29–45 tur : tiþig : þ[ia] ...

G 68 ger oss det enda kända belägget från medeltiden på en gotlänning med namnet *Airikr* Erik. *Kunung Erik* i G 100 avser den svenske konungen Erik av Pommern. Trots den gotländska formen med bevarad diftong är det emellertid högst tvivelaktigt, om namnet Erik har varit traditionellt och inhemskt på Gotland. Det kan ha lånats in när som helst och tillfälligt brukats genom uppkallelse efter svenska eller danska konungar. Erik är från början ett kunganamn, och dess innebörd har satt en gräns för dess allmännare användning. Även på fastlandet, i Sverige och Danmark, har det under vikingatiden varit i sparsamt bruk, varom några få belägg i runinskrifterna vittna: 2 i Danmark (DR 1, 17), 2 i Västergötland (Vg 4, 119), 3 i Uppland (U 29, 513 och 540, 1165). I Norge är det, märkligt nog, allmännare, både i runinskrifter och i senare urkunder, liksom också bland landnamsmännen. Se K. M. Nielsen i *Danmarks Runeindskrifter. Text* (1942), sp. 646 (med där cit. litt.); E. Wessén, *Nordiska namnstudier* (1929), s. 39 f., 97; A. Janzén, *Personnamn (Nordisk kultur 7, 1947)*, s. 68 (med i not 295 cit. litt.). — Namnet *Airikr* är i vissa avseenden att jämföra med hövdinganamnet *Ragnvaldr* i en annan gotländsk inskrift (G 64).

69. Sproge kyrka. Nu i Gotlands Fornsal.

Pl. 24, 25.

Litteratur: S 146. P. A. Säve, Reseberättelse 1864 (ATA), s. 155, Gotland 1864 (hs S 40 n i UUB), s. 38; L. Wimmer, Döbefonten i Åkirkeby kirke (1887), s. 60; E. Brate, En gotländsk dopfunt (i: Svenska Fornminnesföreningens tidskrift 7 :1, 1888), s. 66; H. Pipping, Runinskrifter undersökta år 1902 (ATA); J. Roosval, Medeltida konst i Gotlands Fornsal (1925, 2 uppl. 1928), s. 18 (nr 36); O. v. Friesen, Anteckningar 1922 (UUB).

Äldre avbildningar: P. A. Säve, teckning a. a.; H. Pipping foto 1902 (ATA); O. v. Friesen och J. W. Hamner foto (ATA).